

INTERVJU – DUŠANKA BUŽANIN

„Prvo bih vam se zahvalila bih što ste mi dali priliku da pošaljem poruku svetu jer ja još uvek mislim da je svet dobar i da će razumeti ove priče. Ovo nije jedini slučaj, ima ih mnogo, hiljade i hiljade u svim zemljama sveta, a vi se potrudite da nas razumete i pomozite nam ako možete“

Molim vas ako možete da nam se predstavite

Zovem se **Duška Bužanin**, živim u Beogradu, a nedavno sam zahvaljujući dobrim ljudima postala i predsednica Udruženja Nestalih Beba Beograda.

Molim vas ispričajte nam svoju priču od početka do kraja

20 novembra 1981. radosno sam došla u porodilište Narodni front, misleći da sam došla da se porodim. Došla sam u 10:10 h ujutru i ubrzo sam videla da se bolničko osoblje nešto uznemirilo. Posle sat, dva rekli su mi da nešto nije u redu i pripremali su me za indukciju kako bi ubrzali porođaj. Bila sam u komatoznom stanju, i zatečena. Kada su počeli bolovi došla je babica koja se zove Živana. Krenuli su bolovi i htela sam samoj sebi da pomognem i počela da se napinjem a babica mi je rekla da okrenem glavu da ne smem da gledam jer ću roditi mrtvu nakazu sa pola glave i da se takvo dete stavlja u tegle radi pokazivanja studentima medicine. Ja sam okrenula po zapovesti glavu i plakala sam i mislim posle jedno 10 minuta da sam zaspala. U stvari nisam zaspala mislim da sam se možda onesvestila. Probudila sam se tek sutradan oko 1:30 h, u sobi na šestom spratu. Uopšte nisam znala gde se nalazim samo sam puno puno plakala. Nastao je jedan jako težak period u mom životu. Sve to što mi se desilo sakrivala sam dubini svoje duše. Krila sam i nosila kao najveću životnu tajnu i nikome nisam pričala šta mi se desilo. Cela porodica je bila jako ožalošćena a u to vreme se to smatralo kao da ste prokleti, i o tome se ne priča. Promenila sam i grad i mesto i krila sam se.

Moj život je bio hod po mukama. Kada sam radila u nekoj firmi i ako bi me neko pitao da li imam decu, odmah bih napustila taj posao. Ali to je bila moja slabost, nisu oni krivi, ja sam kriva. I tako sam ćutala 40 godina. Moj suprug je bio veoma teško bolestan. On mi je rekao da potražim pomoć. Inače ja ne bih to uradila, jer sam svoju životnu situaciju krila i od same sebe, nosila sam tu tajnu i samo sam ja bila vlasnik te tajne, a to je mnogo teško. Poslušala sam supruga i došla sam ovde kod gospođa Milene. Oni su imali puno razumevanja za mene, ispričala sam joj celu svoju priču. Lepo su me prihvatili. Jako je bitno kako vas neko prihvata. Ja sam posle 40 godina izgovorila te reci šta se meni desilo i nekako je bilo lakše. Gospođa Milena, s obzirom da je pravni zastupnik, uzela je moj predmet i sad se stvar pokreće, prvi koraci drugi koraci koraci, sada ja stalno napredujem. Prvi

koraci su bili najteži koraci, ali uz pomoć dobrih ljudi, odnosno kad imate tim sa kojim sve to radite mnogo je lakše. Veoma je teško da to sami radite. Zato bih možda i pozvala te ljude koji imaju slične probleme a ne usuđuju se da ih izgovore, da slobodno dođu jer mnogo je lakše kada to izbacite iz sebe. Meni je sada mnogo lakše kad sam to sve ispričala. A treći korak bio je sud.

Moram da sve pohvalim koji tamo rade. Kada sam došla u sud, gospođa Bojana, sudija, ne mogu da se setim kako se preziva, sa toliko pažnje i sa uvažavanjem slušala je moju priču da je meni to dalo dodatnu snagu. Sada je mnogo sve lakše, oslobodila sam se te svoje tajne životne tajne. U trenutku kada mi je babica Živana saopštavala strašnu vest, kao da su me živu ugradili u betonski stub. Ali ja sam sada izašla iz tog stuba. To je kao u onoj epskoj pesmi Građenje Skadra na Bojani kad su je na prevaru odvojili od deteta i sazidali. Ja sam se upravo tako osećala. A sada sam kao bez okova, sada živim, dišem i nije me sramota. Veliku sramotu sam jako dugo osećala što mi se to desilo. Nažalost moram da vam kažem da se nisam ostvarila kao majka. Ali i to hrabro nosim. Imam sreće što ima svoje sestriće koji su jako dobri i imala sam tu veliku ljubav za njih a oni su mi ljubav i uzvraćali. Imam decu svojih prijatelja i drugarica i mnog ih volim. Ljubav je pokretač svega. Ako toga nema, nema se ništa, a ja sam uz Božiju pomoć i sreću imala tu ljubavi tako da sam lakše hodala kroz život.

Kako se danas osećate?

Danas se osećam kao da sam se ponovo rodila. Zahvaljujući Agenciji koja se time bavi, videla sam sve papire i shvatila da se radi o falsifikovanim papirima. Kada sam to videla kao da sam se ja ponovo rodila, ali ponovo se rodilo i moje dete. Ja postajem hrabra. Šaljem poruku i nadam se jer mnogo smo se mi napatili u životu i mnogih smo se radosti odrekli. Pozvala bih decu koja su oteta, da nas nađu jer oni nas mogu lakše da nađu nego mi njih. Neka nas potraže a mi ih raširenih ruku čekamo. Biće to velika radost i za njih i za nas. To je njihova dužnost, zbog svoje dece, zbog porekla, zbog korena koje treba da znaju. Kada to sve piše na papiru ja sam već zadovoljna. Ja se sada osećam kao majka bez deteta. Tako se ja osećam. Poručila bih toj deci da obrate pažnju na nas jer mi smo puno uradili. Pomozite sada vi nama. Na vama je samo da proverite vaše korene. A mi vas očekujemo i tako rado bih zagrlila moje dete i samo bih rekla : pa gde si ti sine moj. Ti si meni sve na svetlu. Ja imam pravo da verujem da će se to desiti. Ako ne bih verovala ja bih verovatno brzo umrla.

Molim vas gledajte u kameru i obratite se sebi kao da ste vi dete

Sebi bih samo kratko poručila : budi jaka, izdrži, traži. Nemoj da se stidiš. Živi i kroz život idi hrabro.

Koja bi bila vaša poruka svetlu?

Pomozite nam da nadjemo decu.